NOUA DREAPTĂ

Director: RADU SORESCU

Noi facem ordine!

1
'93

NE VOM ÎNTOARCE ÎNTR-O ZI

(fragment)

Ne vom întoarce într-o zi...
Şi cei de azi cu paşii grei
Nu ne-or vedea, nu ne-or simţi,
Cum vom intra încet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,
Uşori, ţinîndu-ne de mîini,
Toţi cei de ieri în cei de-acum
Cum trec fîntînile 'n fîntîni.

.....

Noi cei pierduţi, re 'ntorşi din zări,
Cu vechiul nostru duh fecund,
Ne 'napoiem şi-n disperări
Şi 'n răni ce 'n piepturi se ascund.

Şi 'n lacrimi ori în mîngăieri
Tot noi vom curge zi de zi,
În tot ce mîine, ca şi ieri,
Va sîngera sau va iubi...

Radu Gyr

Editorial

A treia soluție

În România, ca, de altfel, în toată Europa de est, comuniștii ce trîmbițau cu orice prilej internaționalismul clasei muncitoare, au îmbrăcat, suspect de repede, hlamida naționalistă. Din păcate, acest veșmînt, furat din garderoba dreptei tradiționale, nu poate acoperi goliciunea unor conștiințe oportuniste și lașe. Naționalismul curat, străin de demagogie și de trivialități populiste, nu stă bine decît celor doi tineri, gata, în orice moment, de sacrificiu. Comuniștii ce poartă toga naționalistă pe umeri sînt așa de caraghioși, astăzi, încît par niște sperietori inutile, rămase pe un ogor părăsit. Tinerele generații de români vor mătura din istorie amintirea lor nefastă. Reprezentanții acestor oameni fără Dumnezeu, fără caracter și fără demnitate, avînd gușile pline cu semințele nedigerate ale urii, continuă să prelungească trecutul comunist în actualitate, profitînd de o regretabilă resemnare balcanică.

Pe de altă parte, opoziția noastră nevertebrată care cochetează în Parlament cu ideile socialiste, dar înjură pe la colțuri Puterea, opoziția în care mulți își puseseră atîtea speranțe apare acum ca o moluscă naufragiată pe un țărm al intrigilor și vanităților nemăsurate. Oportuniștii și mediocrii, ambițioșii și profitorii roiesc deasupra acestui organism muribund, atrași de miasmele intereselor personale. Convenția democratică, acest cadavru neîngropat încă, în jurul căruia s-au strîns cohorte de bocitoare plătite din pomenile occidentului, ocolește, cu bună știință, problema națională. Mulți dintre reprezentanții opoziției se consideră de dreapta; dar ce dreaptă e aceea care ignoră interesele țării în folosul personal și de grup, ce dreaptă e aceea care tace la auzul blasfemiilor săvîrșite de țigani și de alți venetici, ce fel de dreaptă e aceea care preferă anarhia democratică în locul ordinii și autorității ?

Răspunsul stă la îndemîna oricui: o astfel de dreaptă nu poate exista în istorie, iar cei care au pretenția că vorbesc în numele unei asemenea doctrine, ori sînt ignoranți și atunci trebuie să părăsească scena, ori sînt vinovați de trădare și îi așteaptă stîlpul infamiei.

Așadar, în România nu există, în acest moment, o dreaptă adevărată și sinceră, ci numai cîțiva strigoi răzleți și cosmopoliți care, fără a avea o bază serioasă, ne tot amenință cu niște drepturi închipuite ale omului, cu o reformă ce poate dura vreo două secole, dacă nu sînt ei la putere și, de asemenea, cu intrarea în Europa prin gaura îngustă a cheii.

Iată cele două soluții oferite țării de partidele politice. Comuniștii și capitaliștii sînt cele două fețe ale unei medalii demodate. Unii apără exploatații, alții protejează exploatatorul. Interesele de clasă generează, în mod periodic, conflicte care duc la anarhie și în cele din urmă, la nimicirea neamului românesc. S-ar putea spune că altceva n-avem de făcut, că trebuie, în mod fatal, să alegem o variantă sau alta. Există, însă, și o a treia soluție pe care tot românul o bănuie, o simte, o așteaptă cu înfrigurare. O soluție izvorîtă din dezgustul tot mai accentuat al națiunii față de politicianismul nerușinat practicat de putere, dar și de opoziție.

Să nu așteptăm de la partide mîntuirea neamului. Nu în sediile feseniștilor, țărăniștilor ori liberalilor ne vom afla izbăvirea. Nu în cabinetele miniștrilor vom găsi înțelegere. Peste tot întîlnim numai demagogie și sete de parvenire. Pretutindeni ne lovim de corupție și lașitate. Pe fiecare treaptă a ierarhiei sociale ne împiedicăm numai de spinări plecate, care ascund suflete de năpîrcă. De la acești oameni și de la partidele lor să așteptăm noi salvarea ?

A venit vremea cînd tineretul, călăuzit de idealul național, să urmeze Drumul cel Drept. Cu sabia în mînă și cu credință în Dumnezeu. Nu ne este frică de moarte căci în vinele noastre mai curge, încă, sîngele viteaz al strămoșilor. Templul credinței noastre nu poate fi distrus nici cu tunul, nici prin urzeala intrigilor. Disciplina va fi scutul fiecărui luptător naționalist. Onoarea și demnitatea vor fi pavăza sa. Cînd fiecare dintre români își va asuma misiunea sa istorică, atunci ordinea și prosperitatea se vor așterne peste țară asemeni ninsorilor neprihănite. Pînă atunci, însă, ne vom cufunda, din ce în ce mai mult în mocirla democrației. A sosit clipa să pășim pe pămînt roditor și să vestim mîntuirea neamului românesc. Iată cea de-a treia soluție !

RADU SORESCU

IMPERATIVELE PREZENTULUI

1.Primatul politicii asupra economicului și imperativul politicii naționaliste

Economia mondială este în criză, iar politicienii capitaliști caută ieșiri din criză prin mijloace economice. Eforturile le sînt însă, zadarnice. Adevărata cauză a crizei economice mondiale este criza politică generată de sfîrșitul războiului rece. Acest fenomen marchează sfîrșitul comunismului, dar și al capitalismului. Structurile capitaliste, perimate încă de la începutul secolului, au fost susținute de amenințarea sovietică. Aceste amenințări dispărînd, structurile capitaliste se prăbușesc. Sărăcia comunistă și bogăția occidentală pier împreună. Sfîrșitul războiului rece a dus, totodată, la fărîmițarea unor state a căror prezență pe harta Europei ar fi încurcat planurile diabolice ale cercurilor financiare oculte care preconizează distrugerea identităților naționale și instaurarea unui guvern mondial dirijat de masonerie. În aceste condiții, singura noastră șansă este practicarea unei politici naționaliste care să ne asigure independența economică, culturală și religioasă. Toate energiile naționale trebuie, în acest ceas de cumpănă, să-și dea mîna pentru a putea depăși pericolul ce ne stă în față. Acest imperativ își găsește realizarea în statul etnocratic (național) pe care trebuie să-l ctitorim.

2.Imperativul organizării

Organizarea națiunii trebuie să fie corporatistă. Corporațiile, ca funcții naționale formează trupul națiunii. Sufletul națiunii este statul purtător de ideal. Corporațiile cuprind toate profesiile și toți indivizii, după modelul lărgit și actualizat al vechilor bresle. Cu toate că în cadrul corporațiilor proprietatea este exclusiv privată, în societate nu vor mai fi

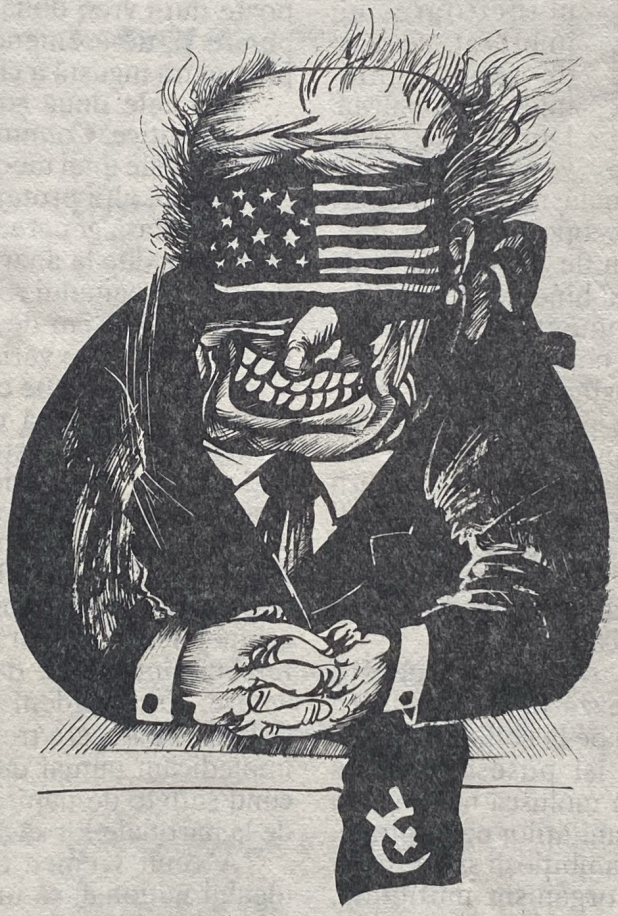

șomeri; fiecare cetățean își va găsi rostul iar ajutorul de șomaj, pomana umilitoare aruncată maselor de statul democratic, va fi doar o amintire stînjenitoare.

Corporațiile protejează iar nu lezează interesul individului, deținînd fiecare dintre ele monopolul asupra funcției specifice. Libertatea persoanei e garantată, statul fiind clădit pe principiile moralei creștine. Această libertate e, însă, corelată cu datoria față de neam.

3.Imperativul colaborării între națiuni pe baza onoarei și demnității naționale

Compromiterea internaționalismului capitalist și comunist duce la ruina hegemoniei americane și rusești. Dreptul de veto al celui mai puternic e depășit. Noile principii se fundamentează pe onoarea și pe voința de afirmare a națiunilor. România trebuie să-și reafirme intransigența pe plan diplomatic, economic și militar. Gîndirea burgheză a actualilor guvernanți, al căror țel e să ajungem țările occidentale, promovează o politică de slugărnicie și cerșetorie. Refuzată pe piața americană, aflată în concurență economică cu Japonia, Europa de vest va fi obligată să se orienteze spre est. România va putea atunci să dea o lecție de demnitate unui occident asfixiat de supraproducție, vlăguit de mercantilism și lipsă de ideal. Pentru naționaliștii din est, o eventuală reușită a tratatului de la Maastricht va marca începutul unei lungi crize de identitate a popoarelor europene. Principiul colaborării între națiuni se opune desființării granițelor și amestecării neamurilor. Noi contestăm legitimitatea organismelor internaționale create în timpul războiului rece. Credem numai într-o Europă a națiunilor. Crezul nostru e sfînt și pentru el sîntem gata să murim.

DUMITRU POP

Democrația împotriva neamului

DREAPTA ȘI STÎNGA FIINȚEI NOASTRE

Mentalitatea populară de pretutindeni distinge, dintotdeauna, între dreapta și stînga, între drumul la care pășești cu dreptul și lucrul făcut cu mîna stîngă. De copil am învățat că nu există păcat mai mare decît să-ți faci semnul crucii cu mîna stîngă...Mîna dreaptă, pe latinește dexter, este mîna îndemînării, a dexterității. Stînga, pe latinește sinistra, vorbește de la sine și ea, despre vechimea distincției dreapta-stînga.

Dreapta este a Domnului, stînga este a păcatului, dreapta este purtătoare de noroc, stînga este pricină de dezastre și nenorociri... Cam pe acest teren vine revoluția franceză care, ca orice revoluție, în plus fiind și marcat antireligioasă, anticreștină, va încerca o răsturnare a simpatiilor, în mare măsură izbutită. A fi de stînga ajunge să însemne a fi de partea progresului social, a înnoirii, devine un atribut pozitiv al omului politic. A fi de dreapta, dimpotrivă.

Las deoparte însă istoria, joc al întîmplării și al accidentelor, precum și precaritatea conceptului de progres - rezultată, ce-i drept, din luarea în serios a istoriei, și încerc să deduc, sub numele opoziției dreapta/stînga, termenii și realitățile aflate azi într-o încordată adversitate, aflate așadar la originea tensiunilor care lipsesc existența noastră de seninătatea și împăcarea din primordii.

Drepturile omului...Drepturile, deci. Dar nu au aceste drepturi ale omului prea mult cu dreapta. Dimpotrivă, cu stînga mai degrabă. Și aș începe cu această afirmație: este de stînga orientarea axată pe promovarea drepturilor, iar dreaptă este mentalitatea care pune pe primul loc grija față de îndatoriri. Propun deci să distingem între cei obsedați de drepturile lor, preocupați să li se recunoască cît mai multe drepturi și, la nevoie, privilegii, iar, pe de altă parte, cei atenți să-și asume în întregime, fără rest, îndatoririle, obligațiile cu care îi încarcă condiția de om, de cetățean, de părinte.

Evident, lumea în care trăim de două secole este o lume obsedată de respectul pentru drepturile omului... Care drepturi, evident, nu pot fi ignorate și încălcate. Cine ar putea gîndi la un asemenea sacrilegiu?! Doar drepturile omului sînt religia viitorului!...Numai că deseori aceste drepturi ale omului, adică ale insului, vin de se opun drepturilor popoarelor, ale neamului, ale speciei om. Căci au și ele niscai drepturi, a căror recunoaștere se înscrie printre legile firii: supraviețuirea neamului, a speciei, a cetății deci, care se află deasupra tuturor drepturilor bietului individ. Interesul speciei primează față de cel individual. Așa se face că murim cu toții, ca indivizi, în chip legiuit, fiecăruia supraviețuindu-ne izbăvitor specia, neamul, familia, copiii...Numai astfel capătă sens și încetează de a mai fi absurdă biata moarte. Sîntem sortiți ca viața noastră să le-o dedicăm lor, cetății și neamului. Înțelegînd și acceptînd asta, sîntem și gîndim de dreapta !

La cei mai mulți oameni, mintea cu care s-au născut le e de vreun folos numai pentru a se revolta, pentru a-și inventa sau descoperi temeiuri noi ale nemulțumirii. Și mai ales nemulțumirea de sine, de la ea începe stînga. Prin rațiune omul, iluminat și iluminînd în jur, descoperă neîncetat în cît de multe feluri lumea aceasta ar putea fi mai bine întocmită. Lucifer, deci. Marele sinistru !

Nici două parale nu face însă rațiunea, inclusiv logica - și ea tot de stînga!, dacă nu am avea, ca un adaus decisiv sau corectiv al acestei rațiuni, intuiția! Intuiția! Partea inexplicabilă și nedemonstrabilă, de necuprins în bietele noastre vorbe sau cifre, a înțelegerii, a priceperii, a cunoașterii. A inteligenței. Intuiția, acest instinct al adevărului, este de dreapta.

A fi de stînga este ceva care se poate ușor argumenta și demonstra, ține de domeniul evidenței. Sare în ochi! Așa cum ar fi, bunăoară, inechitatea socială! Ce poate fi mai nedrept decît inegalitatea? Doar și legea este aceeași pentru toți! Sîntem, prin naștere, egali în fața legii și a lui Dumnezeu!...Iată unul dintre cele mai de stînga percepte! Dintre cele mai "sinistre"! Consfințit în toate constituțiile secolului nostru!

Și, totuși, există ceva mai nedrept decît această inegalitate! Acest lucru atît de nedrept este, însăși, egalitatea! Egalitatea între oameni care nu se nasc egali, înzestrați cu aceleași puteri și supuși acelorași nevoințe! Această egalizare forțată, care se face împotriva firii, căci are ea socotelile ei atunci cînd îl naște pe unul mai deștept decît altul, această egalitate, după Aristotel, este lucrul cel mai nedrept, cel mai absurd! Sîntem sortiți să fim inegali, această inegalitate ținînd seama de însăși natura ființei. Dar numele de inegalitate este tendențios, prea de stînga, în fapt fiind vorba de diversitate, infinita diversitate din univers! Cum să i te opui și ce să corectezi la ea? Sîntem inegali pentru că sîntem diferiți și, prin

asta, datori să ne împlinim în ceea ce fiecare dintre noi are numai al său! Ca șansă unică și irepetabilă în istoria universului! Ca misiune! Semnul reușitei fiind tocmai această împlinire, adică autenticitatea, a fi egal cu tine însuți, a nu năzui, himeric și vulgar, la ce nu ți-e sortit să fii! Căci - și vorba asta este tipic de dreapta, nimeni nu poate sări peste umbra sa! Dar asta nu înseamnă că nimeni nu poate să încerce. A încerca asta, a te agita și a fi mereu la pîndă să prinzi momentul cînd să poți, în sfîrșit, sări peste umbra ta, iată o altă definiție a stîngii, a stîngismului...

A fi de stînga sau de dreapta nu este o atitudine politică, ci este, mai înainte de orice, un mod de a-ți trăi viața. Stîngașul se îndîrjește să-și construiască propria personalitate, riscînd astfel lipsa de autenticitate. Dreptașul se supune firii sale, pentru el autenticitatea și organicitatea sînt virtuți supreme. De dreapta poți să fii într-un singur fel, care nu este ușor de nimerit sau priceput. De stînga poți să fii în mai multe feluri. De aceea, stînga se poate amăgi că practică libertatea, confundînd varietatea posibilităților de a greși cu varietatea opțiunilor, a atitudinilor, pluralism politic etc.

Omul, se zice, cu cît înaintează în vîrstă devine mai de dreapta, se înțelepțește, pricepînd mai bine rosturile acestei lumi. O fi! Dar înaintînd în vîrstă s-ar putea spune și că omul, în felul acesta, îmbătrînind, obosește de fapt, se resemnează, renunță la luciferismul juneții, se dedulcește la automatismele existenței, la comoditatea pasului făcut pe o cărare deja bătută de alții, înaintea sa! A fi de stînga înseamnă să simți nevoia irepresibilă de a schimba lumea, potrivind-o unui model construit cît mai rațional posibil. Ideea cea mai rațională fiind egalitarismul. Ne naștem egali sau măcar așa ar trebui să fim! Așa s-a gîndit și Procust, al cărui mit definește atît de bine excesul stîngist. Pentru excesul de dreapta nu avem nici mitul și nici *-ismul* corespunzător, dovadă că acest exces nu prea s-a întîmplat, fiind și un non sens: excesul firescului!

A fi de dreapta înseamnă să simți riscul ca lumea să fie schimbată anapoda, aiurea, după socoteli pripite. A fi de dreapta înseamnă să trăiești cu spaima că schimbările la care vor unii să supună lumea ar putea duce la desființarea nu a ceea ce este rău, ci a puținului bine care s-a adunat pînă la noi. A fi de dreapta înseamnă să simți binele care se află în tot răul, drept care încercînd să elimine un rău, reformatorii lumii nasc, cel mai adesea, un rău și mai mare! Rău cu rău, dar mai rău e fără rău...Ce vrea să zică asta e lucrul cel mai greu de priceput pentru mintea prea rațională a unora!

Stînga a creat, în istorie, o mulțime de forme fără conținut. Cele mai răsunătoare, mai goale pe dinăuntru, fiind acele forme numite democrație și progres. Democrația, draga de ea, care l-a condamnat la moarte, prin vot universal, atît pe omul cel mai înțelept de cînd lumea - Socrate, cît și pe cel mai curat la suflet din cîți au călcat iarba pămîntului: Iisus. Atît de grozavă este ideea de a gîndi și hotărî cu zeci de mii de capete deodată! Cît privește progresul, acest minunat progres al bîtei, devenită rachetă intercontinentală, al medicinei, cu penicilina ei și alte minuni tămăduitoare, care au salvat zeci de milioane de vieți pentru a putea spori cu ele numărul celor ce mor de foame, azi mai mulți ca oricînd!, nici că există deasupra acestui progres vreun sistem mai bun de a ne fura singuri căciula! Vorba lui Petre Țuțea: după căderea Romei a trebuit să treacă mai bine de o mie de ani pînă cînd omenirea a început din nou să se mai spele, să se mai îmbăieze și ea !

Într-o lume de care, probabil, n-o să avem parte, o lume în care fiecare își cunoaște și își face datoria, drepturile omului, adică ale celuilalt, se afirmă de la sine, în consecință, ca rezultat, în chipul cel mai firesc. Visez la o lume, cea de mîine-poimîine, în care dreptul suprem, cel mai aprig revendicat de miile de manifestanți și activiști ai statului de drept, să fie dreptul de a te achita integral de toate datoriile cu care te încarcă extraordinarul noroc de a te naște, de a te naște ca om, ca fiu al cetății și al propriilor părinți. În felul acesta vădindu-se că dreapta și stînga se presupun în mod dialectic, dacă mi se îngăduie folosirea acestui cuvînt pe care prostimea îl ocolește de trei ani încoace. Pășim cu dreptul, dar pasul următor este cu stîngul. La fel și în viață, sîntem cînd de stînga, cînd de dreapta, această cumpănire regăsindu-se și în regula universală a simetriei. De mult, într-un text de astrofizică, din care n-am prea înțeles mare lucru, am găsit această frază enigmatică: "universul este ușor asimetric spre dreapta, ceea ce unii astronomi interpretează ca pe o dovadă a existenței lui Dumnezeu"...Ușor aplecat înspre dreapta...Așa mă simt și eu, trecut cum sînt de 35 de ani, aceasta fiind vîrsta pînă la care i se mai îngăduie unui om normal să fie de stînga... Mintea cea de pe urmă... Ceea ce ar dovedi, o dată în plus, dar încă insuficient de clar pentru multă lume, că adevăratul conflict nu este cel de clasă, ci conflictul dintre generații, dintre vîrste, adică, în timp, conflictul cu tine însuți. Care nu este deloc obligatoriu, inevitabil, dacă ai norocul ca să fii tot de dreapta și pînă la 35 de ani. Se pare că un astfel de tineret se ridică azi în România. Un tineret de dreapta! Doamne, ajută-le!

Ion Coja

Democrația împotriva neamului

Falimentul democrației

Democrația se întemeiază pe egalitatea în drepturi a cetățenilor. Acest principiu este însă o abstracțiune: toți avem drepturi, dar numai cîțiva le pot exercita. Astfel dreptul devine privilegiu, iar egalitatea democratică cea mai puternică formă a dictaturii. Demascarea dictaturii democratice, în cele două forme ale ei - democrația burgheză și democrația proletară - constituie o necesitate de primă urgență: democrația burgheză încearcă acum să se instaureze în România pe ruinele democrației proletare, cînd în fapt, cele două democrații au aceleași principii constitutive.

Unul din drepturile cetățenești consfințite de democrația burgheză și proletară este dreptul de a fi ales și a alege. Dar oare este exercitat acest drept de toți cetățenii sau măcar de un număr semnificativ dintre ei ? Nicidecum! În democrația burgheză pot fi aleși cei care se instalează în fruntea unor partide, numărul lor fiind extrem de redus. Practica ne arată că acești lideri au rămas și rămîn neschimbați zeci de ani, la dispariția lor lăsînd partidele în mîinile fiilor lor, în cazul Brătienilor, sau a celor care i-au slujit cu devotament. Acești lideri își mențin funcțiile prin trafic de influență, strîngînd în jurul lor clanuri cu care se înrudesc și intră în afaceri. Ei fac din politică o meserie de castă, rupîndu-se, deseori, de națiune. Rolul opoziției în sistemul burghez nu este de a oferi o alternativă, ci de a asigura acestei caste accesul nelimitat la putere: partidele își împart succesiv mandatele, conducînd țara precum o dinastie, dar fără să-și asume responsabilitatea pe care chiar și cea mai tiranică dinastie și-o asumă. Dreptul de a fi ales în democrația burgheză înseamnă, în fapt, privilegiul de a fi ales, națiunea rămînînd la cheremul unei camarile de îmbogățiți care confiscă simbolurile naționale, fiind rupți de națiune.

Dreptul de a fi ales nu diferă, ca practică, în democrația proletară. Opunînd banului - simbolul suprem al democrației burgheze - o forță mult mai agresivă, forța pumnului, proletarul ajuns dictator se folosește de aceleași mecanisme: votul universal, egalitatea în drepturi, propulsarea în forurile puterii a unei camarile care se autopropune și se autoalege, conducătorii comuniști fiind îndeobște aleși pe viață. E evident că sprijinindu-se pe lupta de clasă, democrația proclamă principii de clasă. În democrația burgheză teroarea se exercită prin intermediul banului, a capitalului, în cea proletară prin intermediul pumnului, mecanismul rămînînd același. În democrația burgheză interbelică nu exista în Parlament nici un reprezentant al claselor sărace, azi în Parlamentul României neexistînd, de asemenea, nici un muncitor și nici un țăran. În Marea Adunare Națională nu existau decît

funcționari ai puterii, iar nu reprezentanți populari.

Dreptul de a fi ales e întregit de dreptul de a alege. Același sistem e practicat de burghezi ca și de proletari: sufragiul universal. Dreptul de a alege al cetățeanului e iluzoriu: el nu poate alege decît ce i se oferă. În cazul democrației burgheze niște liste electorale propuse prin filiera mafiotă a partidelor; în cazul democrației proletare se renunță la acest artificiu, candidații fiind numai confirmați. Dreptul de a alege este o mască, un mijloc perfid prin care cei de la putere forțează națiunea să-i legitimeze. Nu există o alegere, ci o legitimare. Cetățeanul se autocondamnă la dictatură, exercitîndu-și libertatea de vot. Votul secret are un rol extrem de important în acest sistem dictatorial. El face ca votanții să nu se cunoască între ei și, astfel, ei să nu poată cere socoteală celui pe care l-au votat. Aleșii nu sînt, deci, aleșii națiunii, ci ai unui număr de buletine anonime și lipsite de putere. Ele nu reprezintă o voință și o credință, ci, de cele mai multe ori o părere, o deziluzie, o iluzie, un sentiment de plictis sau de disperare. Națiunea e transformată de votul secret într-o mulțime depersonalizată, fără coeziune internă. Astfel, privilegiații, aleșii, se pun la adăpostul acestor buletine anonime, deseori falsificate, exercitînd cea mai legitimă tiranie, fiind scutiți de orice responsabilitate.

Celelalte drepturi democratice sînt la fel de perfide și mincinoase. Dreptul la muncă, dreptul la informație și liberă exprimare, la libera circulație, la învățătură, dreptul la îngrijirea sănătății etc.

Dreptul la muncă oglindește la fel de bine tirania democratică. Pe de o parte sînt capitaliștii, care nu muncesc, capitalul crescînd de la sine, pe de altă parte muncitorii, care își pun problema subzistenței, dreptul la muncă fiind, deseori, un lux. În comunism, statul îi proletarizează pe toți în lagăre de muncă forțată - motivația dispărînd, dispare și munca valoroasă, creatoare, ajungîndu-se la starea de nemuncă și de teroare.

Dreptul la informație și liberă exprimare, e deopotrivă, compromis. E de prisos să ne referim la comunism. În ceea ce privește democrația burgheză mecanismul e însă demn de a fi demascat. Marile ziare, agenții de presă, posturi radio-TV sînt finanțate și controlate de capitaliști. Toată atenția acestora se concentrează pe disputa celor aflați la putere. Se creează astfel psihoza ca atunci cînd aceste disensiuni vor pieri, marea masă de oameni va ajunge în rai. Toți cetățenii se pot exprima liber, dar numai problemele economice, ale burgheziei, sînt importante, fiindcă numai de aici poate veni salvarea. Astfel, într-o țară cu peste un milion de șomeri glasul acestora nu se aude de loc, ci numai al celor cîțiva de la putere, multiplicat în sute de milioane de ziare, publicații, frecvențe radio și TV. Celebrul drept al libertății de exprimare fluturat de democrația burgheză se dovedește o armă de manipulare și înșelăciune, fiind pus exclusiv în slujba celor aflați la putere.

Dreptul la învățătură, la libera circulație, la îngrijirea sănătății dreptul de a alege și a fi ales, se concentrează cu timpul în mîna acelorași indivizi: burghezia tradițională sau burghezia roșie.

Drepturile omului au devenit o armă a democrației și la nivel internațional, marile puteri recurg, deseori, la forță în numele acestui principiu găunos, folosit ca pretext.

Mișcările de dreapta nu recunosc principiul egalității în drepturi a oamenilor, acesta fiind o utopie criminală. Oamenii nu sînt egali, ci diferiți. Iar diferența nu înseamnă antagonism social, nedreptate socială. Acesta este spiritul naturii, iar dreptul roman, ca și teologia consfințesc acest principiu al diferenței ca fiind sacru. Astfel dreapta n-a putut fi combătută decît cu propaganda bancherului și bestialitatea proletarului. Identitatea ideologică a democrației burgheze și proletare este argumentul indiscutabil al falimentului democrației în genere.

Dan Iorgovan

Democrația împotriva neamului

Democrația TRĂDEAZĂ spiritul național

Comunismul, o știe azi toată lumea, a fost impus României, fiind cu totul contrar spiritualității noastre bazată pe un naționalism local și pe averea țăranului mijlociu, pe care pămîntul l-a hrănit totdeauna mulțumitor. Noi nu avem pămînturi nefertile, nici o climă care să provoace mari dezastre naturale, periclitînd viața unei părți a populației. Asemenea locuri există în Rusia și China, comunismul fiind favorizat și de mentalitatea popoarelor: într-o parte primitivismului păgîn slav, în alta religia asiatică a disprețului față de individ. Dar în România ortodoxă, unde sute de ani țăranul și boierul s-au întîlnit în aceeași poiană, ridicîndu-se împreună în fața pericolului obștesc, comunismul a fost o doctrină nefirească: niciodată românii n-au fost comuniști cu adevărat. Sentimentul proprietății, naționalismul local pervertit în viclenia țăranului care a furat totdeauna din colectiv, în lenea muncitorului care a boicotat munca forțată, în ironia și rîsul lor în fața planurilor cincinale. Rezistența la comunism a fost irațională, naturală, românii fiind, neîndoielnic, cel mai conservator neam din Europa.

Dar oare democrația occidentală a prins coajă cu adevărat în România? Desigur, nu! Aici n-a existat niciodată goana după aur care este fenomenul emblematic al democrației americane, nici marea industrie de mașini care s-a dezvoltat în Germania sau Anglia, nici comerțul cu care s-au îndeletnicit Țările de jos. Deopotrivă pluralismul a fost disprețuit aici, fiind caracterizat printr-o zicală lapidară și ironică: pleacă-ai noștrii, vin ai noștrii. Românul nu s-a schimbat, ci s-a adaptat.

Actuala criză românească este superficială. Nu ne îndreptăm nici spre capitalism și nici spre economia de piață. Românii nu se preocupă de capital și de investiții serioase, ci să-și facă un rost. Ei au nevoie de o casă și de o bucată de pămînt, sau de un loc de muncă.

Iată de unde vine această temporară febrilitate, iar nicidecum din nevoia de lux și de consum, în accepție occidentală. Românul își face o casă să o lase moștenire și își cumpără mașină sau televizor pentru o viață.

Tehnocrații care fantazează despre un viitor capitalist aici se înșală. Primii care au simțit această imposibilitate au fost investitorii străini, izbindu-se de vocația conservatoare a locurilor.

Această vocație nu este însă nicidecum negativă. Este un acut simț al istoriei pe care îl are neamul românesc. El sfidează ideea de progres și de modernitate, fundamentate pe ateism și pe internaționalism. Comunismul ca și liberalismul sau social- democrația sînt doctrine internaționaliste, proclamînd internaționalismul proletar sau cel al capitalului. Ele merg împotriva ideii de neam, visînd la o absurdă amestecare a neamurilor și la o țară universală abstractă și utopică. Românii cred însă în judecata neamurilor, sfidînd materialismul contemporan: goana după aur. Cine confundă această stare de rezistență la vicisitudinile timpului cu amorțeala sau inconștiența se înșală amarnic. Noi nu ne comparăm nici cu americanii care au o istorie de două sute de ani și care nu au conștiință de neam, nici cu neamurile de migratori care s-au adunat în evul- mediu în Europa, ridicîndu-se pe ruina Imperiului Roman, ruinați la rîndul lor astăzi de mercantilism și ateism. Neamul românesc subzistă de milenii. Nu este voința niciunuia dintre noi. Eminescu a intuit vocația conservatoare, de rezistență la modernitate și la ideea de progres a românilor. Românii trăiesc și azi cu voievozii lor, lipsa de aderență la ideile noi, burgheze sau comuniste fiind evidentă. În această tărie de credință, forță ancestrală de a-și conserva neamul și credința, trebuie căutat idealul românilor. Democrația este un non sens pentru un neam care în decursul secolelor a trăit organic, diferența de avere între boier și țăran fiind deseori nesemnificativă. Românii s-au unit și au murit pentru o singură cauză: pericolului străinătății. Altfel, blestemul românului, înțeles în profunzimea lui de același Eminescu, îi va ajunge oriunde: "cine-a îndrăgit străinii, mînca-i-ar inima cîinii..."

Mircea Ionescu

Tirania democratică

În democrație dispare diversitatea lumii. Oamenii, neștiutori, amăgiți de utopiile unor filozofi din sec. al XVIII-lea, visează să fie egali, uitînd că biologia ne-a demonstrat, de mii de ani, că nu putem fi egali decît în cimitir. Și nici măcar acolo !

În realitate, democrația nici nu există. Ea este doar o vorbă goală, o momeală aruncată maselor de către politicieni vicleni; ea a servit în istorie ca un alibi ideologic, un alibi al voinței de putere, încetînd să mai existe îndată ce se pretinde a fi fost instituită. Din aceste motive, democrația apare ca o formă mascată a totalitarismului. Socialismul ca și capitalismul sînt cele două fețe ale unei dictaturi ascunse sub lenjeria unor promisiuni niciodată îndeplinite. În comunism proletariatul credea că va fi fericit sub pulpana unei ideologii egalitariste. Nu i-a trebuit mult să realizeze că ei, muncitorii și țăranii erau egali doar în mizerie și suferință. Activiștii, poliția secretă și conducătorii partidului bolșevic uitaseră să mai fie tovarăși, călătoreau prin lume și trăgeau cu ochii la luxul occidental datorat colonialismului.

Pe de altă parte, în capitalism, religia omului e banul. Tirania cîștigului cu orice preț a pus stăpînire pe toate clasele, lipsindu-le de identitate. Cum poate fi cerșetorul egal cu bancherul, deși constituția democratică îi consideră pe amîndoi egali în drepturi. În acest caz, ce să mai faci cu drepturile tale dacă n-ai bani în buzunar ? În democrație sînt atît de multe drepturi încît cetățeanul nu mai are timp de el însuși, ci, de drepturile sale.

Democrația a înlocuit potențialul individual cu mediocritatea colectivă. Astfel, oamenii devin o turmă fără idealuri, fără virtuți și fără identitate. Conștienți, poate, de condiția lor degradată, democrații capitaliști au început să ceară drepturi și pentru animale. Mă întreb cum i-ar sta unui ecologist francez, de pildă, să fie egal în drepturi cu un șarpe boa, sau cu un crocodil ? S-ar lăsa omul nostru devorat de dihanie numai pentru a respecta dreptul ei de a se hrăni ? Vă întrebați acum, probabil, puțini neliniștiți, ce ne facem dacă și în democrație lucrurile stau așa de prost !? O soluție ar consta în capacitatea cititorului de a înțelege ideea că omul nu are nici un drept cînd se naște. Drepturile sale le cîștigă ulterior cînd se impune în familie, în societate, ori în fața națiunii. Drepturi nu cere decît cel slab și laș. Cel ce crede în Dumnezeu și în sabia lui nu mai trebuie să-și cerșească zilnic drepturile, căci lupta, numai lupta te ridică din umilință și nevoi, făcîndu-te învingător. Odată cîștigați laurii victoriei, care erou mai are nevoie de drepturi ?

Mihai Ghica

Pîine și circ

Istoria FSN din paleolitic pînă poimîine

I. Cum s-au ivit fesenișstii?

La început n-a fost cuvîntul !Cei care susțin acest lucru se înșală. La început a fost Frontul Salvării Naționale ! El s-a născut din haos-ul primordial care nu s-a mai putut abține și a dat drumul la o emanație de gaze. Aceste gaze s-au condensat, au picurat, apoi, pe pămînt, iar, în contact cu asfaltul rece din Piața Universității, s-au transformat în primii feseniști. Ei nu cunoșteau focul și se hrăneau din gunoaiele dinozaurilor. Neștiind ce e rușinea, umblau goi, așa cum i-a fătat picătura. Femeile lor mergeau cu țîțele în vînt iar la braț, singura lor podoabă, era o sacoșe goală. Bărbații, viguroși, cu păr pe piept și pe picioare, dar fără gît stăteau întinși pe pietre ca șopîrlele, bronzîndu-și mădularele la soarele încăpățînat de fierbinte al erei mezozoice. Fiind în matriarhat, femeile trebuiau să le spele, imaginar, ciorapii ce urmau să fie inventați, peste mii de ani de opoziție. Veni, însă o vreme cînd, din plictiseală și uneori de foame, bărbații descoperiră dulceața politicii. Din acel moment nu se mai săturau să tragă sfori, să înjure și să se gîndească cum să pună piciorul în prag și mîna pe putere. Dumnezeu le vedea pe toate, dar era curios să studieze pe viu prostia omenească.

Într-o seară, la lumina de stea de epolet, s-a hotărît în balconul unei peșteri să se formeze un comitet director al tribului. Cei aleși au jurat să apere și să păstreze platforma - program care promitea totul dar nu a făcut nimic. Mulți istorici se întreabă de ce merg fesenișstii cu capul aplecat spre stînga de parcă i-a înțepenit reomatismul. O istorie de demult povestește cum, în era glaciară, cînd brontozaurii se dădeau de trei ori peste cap și se transformau în fosile, fesenișstii nu apucaseră să primească pături, glugi, fulare și alte ajutoare, așa că s-au gîndit să stea strîmb și să judece drept. Gerul, grăbit, i-a prins în poziția asta și așa i-a lăsat. Degeaba a încercat mai tîrziu Crucea roșie internațională să le facă infiltrații cu hidrocortizon pentru că li se coborîse stînga în gene iar ereditatea, cum se știe, e mama generațiilor viitoare.

II. FSN-iștii descoperă focul

Pe vremea cînd nu existau chibrituri pe pămînt iar Sf. Ilie nu vrea să-și strice fulgerele pe trunchiuri de copaci, se spune că într-o zi a apărut în fața peșterii comitetului director al FSN un grup de golani care purtau plete și mai toți erau înțoliți cu blugi și geci din piele. Niciunul nu era drogat, dar de fumat, fumau aproape toți. Cum îi văzură primi feseniști pe acești golani care nu semănau deloc cu ei pentru că, deși erau o gașcă, totuși nu erau un trib, deci cum îi văzură pe golani, se apucară să-i înjure și să-i fugărească cu niște tîrnăcoape de piatră. Golanii, în legitimă apărare, au aruncat cu sticle incendiare, la modă în paleolitic. Atunci s-a convins și Dumnezeu că oamenii de bine nu se mai înțeleg cu oamenii de rău și a trimis, în grabă, două plutoane de îngeri cu scuturi și lacrimogene să-i despartă. Cu ochii roșii de plîns, cu tălpile pîrjolite, primii feseniști au priceput însemnătatea focului. Deci nu Prometeu a făcut cadou oamenilor focul, ci, niște golani de nădejde.

III.Manuscrisele de la Marea Neagră și de la Crucea de piatră

În urma săpăturilor arheologice efectuate simultan la Canal și la Crucea de Piatră, au fost scoase la lumină două suluri de piele de capră care conțin inscripții fesenișste din antichitate și din epoca fanariotă. Primul sul este semnat de o căpetenie fesenistă și reprezintă un fel de testament politic lăsat posterității. Reproducem acest text: "Mult am mîncat și aș mai pofti încă, dar pîntecul nu mai încape în nădragi și am dat dispoziții legale să-mi facă unii pe comandă deci, las vouă, urmașilor mei fesenișsti dreptul și datoria să ajungeți cum veți putea mai sus și mai bine ca să apucați și voi să mîncați zdravăn din toate bucatele muncite de alții, fără milă și fără teamă. Iar cînd veți sughița, să vă gîndiți la mine care n-am apucat să jefuiesc toate visteriile domnești ori republicane și așa să faceți după pilda mea, că nimic nu e mai de preț pe lumea asta decît burta, încălecatul iepelor tinere și dormitul cu sforăieli." Acest document de o incontestabilă vechime, se adresează, după unii Camerei Deputaților, iar, după alții, Senatului.

Celălalt sul conține povestea unei feseniste din veacul al XVIII lea: "Eu, Piranda, femeie necăjită la începutul carierei mele, că m-a lăsat șatra într-un boschet pe cînd mă ușuram și pe urmă n-am mai găsit-o că plecase cu cazanele de țuică într-o direcție necunoscută să fure niște găini că le ghiorțăiau mațele de foame și parale n-aveau să cumpere de pe piața liberă. Cînd am ieșit eu din boschet să cer împrumut un cocean să mă șterg, observ cu stupefacție că sînt singură și abandonată. Cînd am văzut eu ce țeapă am luat, m-am lăsat așa în voia picioarelor și am ajuns într-un loc care se cheamă Crucea de Piatră. Acolo se-noptase și am zis că ar fi bine să găsesc o mămăligă pe undeva și de-o fi de plată îmi dau fustele peste cap și achit omului datoria. Cînd am ajuns la o casă cu felinar roșu, a ieșit o babă cu-n dinte în falca de sus și-a zis să vin cu ea în odaie că mă face doamnă, dar să las bărbații să intre la mine. Pe cînd mîncam eu o fasole excepțională, deschise ușa odăii un hăndrălău de zicea că e de la FSN și a zis că-mi dă un pol dacă mă-ntind cu el pe canapea. Eu la început i-am zis că sînt pe stop că-mi era rușine de guvern că n-aveam bichini pe mine că eram la început de meserie și nici prezervativ n-aveam contra crucilor de sînge. M-a ținut omul ăsta vreo două ceasuri în tensiune dar cînd am văzut că se blegește și vrea să-și tragă izmenele pe el, eu i-am zis că dacă nu mai poate intru în grevă japoneză ca să nu întrerup activitatea firmei. Nu știu cine i-a anunțat pe ăștia de la "Evenimentul zilei" că e rost de fierbințeli și de muieri nesătule că au apărut din senin și au scris la gazetă calomnii, că eu am vrut să iau cu japca un bărbat din FSN. Gagiul, cînd a văzut că vine presa a zis că el nu poate vorbi decît cu ușile închise, mi-a dat un pol, iar eu i-am dat păduchi lați că noi avem în dotare. Așa am devenit eu fesenistă că erau plini de bani. Acum, că am strîns avere, am mers la un logofăt din ăștia care scriu scrisori la oameni, că eu nu știu carte ci pun degetul în loc de semnătură. I-am dat doi galbeni să aștearnă povestea mea și să rămîi nemuritoare. Salutare cititorule și să-ți aduci aminte de Piranda care nu mai are păduchi, că are butic."

STRABON

MANIFEST CĂTRE ȚARĂ

CUVÎNT ÎNAINTE

Națiunea română trăiește, astăzi, momente ale dezonoarei. În țară partidele politice democratice, în luptă pentru putere, sărăcesc și batjocoresc populația. Ungurii cer oficial autonomie, șantajîndu-ne în organismele internaționale. Țiganii își proclamă rege, sfidînd ordinea și suveranitatea națională. Arabii, turcii, chinezii și africanii au acaparat comerțul românesc. Națiunea se descompune, handicapații și cerșetorii devenind emblemele ei. La București dictează Moscova, Washingtonul ori Parisul. Rusia ține Basarabia în stare de asediu, dîndu-și mîna cu Ungaria revizionistă. Ucraina ocupă ilegal teritorii românești. La toate acestea se adaugă lipsa de fermitate de care dă dovadă conducerea statului.

Dreapta Națională cheamă națiunea română pe baricadele onoarei, miile de tineri plecați din dezgust din țară, milioanele de șomeri înfometați, muncitorii disprețuiți și intelectualii naufragiați în neputință. Noi afirmăm hotărît: sîntem naționaliști ! Noi nu avem drepturi, ci numai datorii. Nu noi sîntem națiunea, ea este veșnică. Noi nu putem decît s-o slujim. Pînă la moarte!

I.Statul etnocratic

A. Statul etnocratic

Statul etnocratic exclude din organismele sale minoritățile atîta timp cît acestea refuză să fie asimilate de națiunea română. Minoritarii transformă totul în problemă politică, practicînd diversiunea și șantajul la nivel de stat, urmărind conjuncturi favorabile pentru compromiterea imaginii României în lume. Din aceste motive, singura garanție a supraviețuirii noastre este Statul etnocratic.

Statul etnocratic consfințește puterea românilor în patria lor. El se fundamentează pe naționalism. Naționalismul e voința națiunii de a-și afirma și apăra: pămîntul strămoșesc, istoria, cultura, religia, limba și rasa. Statul etnocratic e materializarea instituționalizată a românismului.

Statul etnocratic se deosebește, fundamental, de statul democratic. Statul democratic se întemeiază pe numărul populației, indiferent de rasă ori religie. Statul democratic permite și alimentează tensiunile interetnice, călcarea în picioare a demnității naționale, este, în fine, generator de anarhie și mizerie. Temelia statului etnocratic e voința neamului românesc. Pentru a asigura perenitatea națiunii române, Dreapta Națională consideră că toate funcțiile în stat trebuie ocupate numai de români neaoși. Minoritarul care se dovedește dușman al statului etnocratic își pierde cetățenia și va fi expulzat.

B. Naționalismul de dreapta

Naționalismul de dreapta pune mai presus de orice interes material valorile morale ale Națiunii. El intră în conflict deschis cu tezele comuniste, social-democrate și liberale. În concepția noastră deasupra tuturor stă Statul. Statul e purtător de ideal. Nimic nu poate exista în afara statului, nimeni nu trebuie să fie contra statului, căci poporul este trupul statului, iar statul este spiritul poporului. Omul în afara statului nu e nimic, în statul său el este aproape totul. Înaintea drepturilor noastre trebuie să stea datoria. Omul cînd se naște nu are nici un drept. Drepturile și le cîștigă ulterior cînd se impune în familie, în societate, ori în fața națiunii. Drepturile omului, inventate de niște gînditori utopici precum Jean Jaques Rousseau, nu reprezintă decît un slogan al celor lași și slabi. Pentru că aceștia nu se pot ridica la demnitatea de erou, pentru că aceștia fug de sacrificiu și se înspăimîntă de inegalitatea ca lege a naturii, pentru că acești oameni nu acceptă ordinea și autoritatea, ei cerșesc zilnic drepturi pe care nu le merită. Nimeni nu poate avea drepturi decît în clipa în care și-a făcut datoria în fața națiunii.

C.Problema minorităților

1.Țiganii au fost robi de sute de ani. Manifestările lor au rămas primitive, anarhice și după ce au fost dezrobiți la mijlocul secolului al XIX-lea. Doar o mică parte dintre ei s-au integrat în societate, practicînd îndeletniciri cinstite. Marea lor majoritate trăiesc din furt și înșelăciune. Alterînd prin muzica lor lăutărească folclorul românesc, ei au atentat la spiritualitatea noastră. Disprețuind munca, ei s-au organizat în bande mafiote. Țiganii amenință într-un mod perfid Statul Român printr-un terorism generalizat. Ei au creat adevărate focare de infecție, violență, crimă și imoralitate. Țiganii sînt în România un stat în stat, sistemul democratic transformîndu-i în victime. Ei ne șantajează cu bubele și mizeria lor, fluturate ca niște steaguri de luptă. Ne-au făcut de rușine în Europa, alterînd imaginea României în străinătate. Problema țigănească nu e o chestiune socială ci politică, ei fiind organizați politic și administrativ.

România se află de decenii în stare de război cu țiganii, război căruia îi va pune capăt doar un Stat etnocratic autoritar. Dacă politica de integrare a țiganilor va suferi un eșec, ordinea de stat va impune ca ultimă soluție creearea de rezervații pentru izolarea lor.

2. Ungurii sînt cruzi, răzbunători și iredentiști. Ei sînt în permanență instigați de conducătorii lor ce le sădesc în suflet veninul șovinismului. Minoritarul care va mai continua să atenteze prin vorbă sau prin faptă la demnitatea românească și la suveranitatea națională va fi sancționat cu pierderea irevocabilă a cetățeniei cu toate drepturile ce decurg de aici, iar, în caz de nevoie se va recurge la expul-

zare. Dacă un milion de unguri nu se supun ordinii de stat, un milion de unguri trebuiesc expulzați. Dreapta Națională neagă legalitatea partidelor etnicilor minoritari și condamnă slăbiciunea factorilor de decizie care au permis apariția unor fenomene dăunătoare intereselor naționale.

3. Rușii și ucrainienii trebuie să semneze o declarație de fidelitate față de Statul român, declarație în care se va recunoaște că teritoriile înglobate în imperiul sovietic aparțin României. Pericolul slav a reprezentat pentru noi o amenințare de veacuri. Cîtă vreme Rusia își menține influența militară la gurile Dunării, terorizînd populația românească, cîtă vreme tezaurul României n-a fost încă înapoiat, Statul etnocratic va trebui să înceteze imediat relațiile diplomatice cu Moscova, indiferent de riscurile economice ori militare.

D. Afară cu imigranții !

România se află în fața unui val de imigranți care aduc cu ei boli, obiceiuri contrare moralei creștine și, lucrul cel mai grav, aceștia răpesc locurile de muncă ale românilor, lucrînd la negru. Considerînd acest pămînt, o țară fără stăpîn, ei își fac de cap, practicînd crima organizată. Numai un stat puternic, capabil să introducă o legislație foarte aspră în privința lor, poate opri migrația acestor venetici. Nu acceptăm ca România să devină, prin slăbiciunea guvernanților, țara tuturor scursurilor venite din Orient !

E. Ofensiva Românismului

Dreapta Națională a pornit ofensiva Românismului. Spiritul nostru latin domină mercantilismul iudeo-masonic, combate prin lege apucăturile primitive și anarhice ale țiganilor neintegrați și se opune cu dîrzenie manifestărilor revizioniste ale unor maghiari sau slavi. Statul etnocratic, bazat pe identitatea colectivă a românilor, are trei mari virtuți: spirit legislativ, spirit organizator și spirit militar. Națiunea română are datoria istorică de a-și apăra spațiul vital. În aceste condiții, orice luptă este justificată, iar războiul are legitimitate istorică. România trebuie să redevină cel mai puternic stat din Balcani pentru a-și impune condițiile la masa tratativelor. Dacă nu vom fi hotărîți, vom muri ca națiune, iar cioclii altor puteri ne vor duce fără regrete la cimitirul uitării.

II.Democrația împotriva națiunii

Democrația e calea prin care oamenii se dezarmează, tinzînd spre mediocritate. Democrația este o utopie practicată în lume după revoluția franceză de la 1789. Negînd inegalitatea ca lege a naturii, democrația calcă în picioare dreptul la diferență, amăgind mulțimile cu niște vorbe fără acoperire practică cum ar fi: libertate, egalitate, fraternitate. Aceste cuvinte ascund sub poleiala lor strălucitoare cea mai perfecționată formă a totalitarismului: tirania democratică.

Toți gînditorii de dreapta resping regimul democratic pentru că el reprezintă guvernarea numărului, a cantității în defavoarea calității. În orice timp și în orice țară, în urma alegerilor se adună la conducerea statului numai cei care mint frumos, lichele avide de îmbogățire. Egalitatea democratică e o himeră pentru că biologia ne demonstrează că ea nu poate exista decît în cimitir. Democrația nu se interesează decît de individ. Ea ignoră națiunea. De aceea asistăm la această anarhie în care individul nu vrea să recunoască nimic asupra interesului personal.

Democrația promovează șomajul, inflația, sărăcia, corupția, șantajul și anarhia. Ea transformă mii de imigranți în cetățeni români, făcîndu-i egali în drepturi cu noi. Democrația e incapabilă de autoritate pentru că ce a construit azi un partid, mîine dărîmă altul. Democrația, pentru a supraviețui are nevoie de bani. Ca o consecință firească, ea ajunge sclava marii finanțe internaționale care îi poate cere orice pentru că o plătește. Din aceste motive, democrația apare ca ineficace, mincinoasă, veritabilă impostură sistematizată.

Dreapta Națională cere înlocuirea regimului democratic imoral și cosmopolit cu o autoritate care să ofere națiunii: iubire, jertfă, cinste, dreptate, muncă, ordine și onoare.

III. Statul corporatist

Corporațiile sînt organizații colective și publice alcătuite din persoane fizice sau juridice care îndeplinesc aceeași funcție națională. Ele își au originea în vechile bresle, constituite pe meserii.

Toți cetățenii sînt cuprinși în corporații. Corporațiile agricole îi organizează pe țărani în funcție de specificul muncii lor; ex: corporația crescătorilor de animale, a cultivatorilor de cereale, a viticultorilor, etc. În industrie există corporația inginerilor, a siderurgiștilor, a constructorilor, a minerilor etc. Corporațiile social-culturale sînt: învățămîntul, poliția, armata, justiția, ocrotirea sănătății.

Corporațiile dețin monopolul asupra producției; ele protejează astfel, proprietatea privată. Statul etnocratic și corporatist nu e proprietar. El are numai trei funcții: apărarea națională, ordinea internă și asigurarea arbitrajului între corporații.

Corporatismul desființează lupta de clasă generată de sistemul democratic. Corporațiile sînt organizate după regulamente interne și după legile adoptate de Parlamentul corporatist. Parlamentul corporatist este bicameral. Camera deputaților cuprinde reprezentanții corporațiilor economice, agricole, industriale etc. Senatul cuprinde corporațiile social-culturale, neproductive: armata, poliția, justiția, învățămîntul, sănătatea și biserica. Se realizează, astfel, un echilibru perfect între cele două tipuri de corporații.

IV. Politica externă a Dreptei Naționale

Statul etnocratic, susținut de Dreapta Națională nu recunoaște legitimitatea forurilor europene și internaționale constituite în timpul războiului rece. Acestea au fost create pe raporturi de forță. Ele duc la o politică mondialistă care nu ține seama de voința națiunilor. Statul etnocratic promovează raporturile bilaterale, directe.

România trebuie să se orienteze economic și militar spre Germania și Japonia.

V. Tactica Dreptei Naționale

A. Popularitatea rapidă a ideilor de dreapta ținute la index de comuniști și ocolite cu grijă de cercurile burgheze. Dreapta Națională regrupează forțele dispersate ale tineretului, făcîndu-l conștient de vigoarea și misiunea lui istorică.

B. Combaterea, după principiul non-violenței ofensive, a egalitarismului. Noi întemeiem dreptul pe datorie, făcînd apel la tradițiile eroice ale neamului românesc.

C. Atragerea în mișcarea naționalistă a tuturor românilor neaoși care luptă pentru instaurarea ordinii și autorității de stat.

D. Dreapta Națională, deși se declară împotriva democrației, respectă legile țării, conștientă că transformările nu trebuie însoțite de anarhie și violență, stări pe care le generează doar sistemul democratic.

Noi facem ordine

Este de asemeni clar și limpede că Ion Cristoiu nu are nimic sfînt pe lumea asta, ceea ce a înjurat azi, mîine domnia sa poate mîngîia cu sfială, unde a scuipat ieri, poimîine poate pupa grațios și lipsit de scrupule.

Diversiunea numită Cristoiu

În peisajul publicistic românesc cotidianul "Evenimentul Zilei" ocupă un loc aparte. Deși publicația la care ne referim nu a împlinit nici un an de la apariție, ea a întrecut cu mult chiar și cele mai optimiste speranțe. A devenit, prin tiraj, publicația numărul I din topul celor mai vîndute ziare. De aceea nu putem trece indiferenți pe lîngă această publicație care și-a propus nici mai mult nici mai puțin decît să fasoneze în creuzetele ei opinia publică de la noi.

Cel care are o contribuție decisivă pentru acest succes de casă este fără îndoială Ion Cristoiu. Tot domniei sale trebuie să i se atribuie însă și defectele, nu puține, de care este lovit cotidianul cu pricina.

Pornind de aici, din motive lesne de înțeles, ne punem o firească și justificată întrebare: de ce culoare este ziarul? La o superficială abordare, cititorul grăbit și neinformat, va zice că citește un ziar de opoziție. În el este atacat Președintele, Primul ministru, securiștii și nomenclaturiștii de odinioară; sînt demascate virulent cazurile de corupție; nici S.R.I-ul și Ministerul de Interne nu sînt mîngîiați sau ridicați în slăvi, în sfîrșit, abuzurile, traficul de influență și toate celelalte vicii ale societății noastre sînt vitriolate aproape la fiecare număr.

Or, așa stînd lucrurile, aparența de ziar de opoziție e cîștigată.

Cel care vrea însă să facă o analiză mai atentă a ziarului trebuie, vrînd, nevrînd, să privească cu ochi critic editorialele semnate zilnic de Cristoiu. Ele dau conduita ziarului și piperul deoarece dacă cineva ar porni să steargă toate celelalte semnături ale materialelor apărute, ar avea strania revelație că, de fapt, ziarul este scris de un singur jurnalist. Atîta lipsă de imaginație, atîta dorință de inedit ieftin, atîta goană după senzațional și în cele din urmă atîta lipsă de un minim profesionalism respiră în paginile cotidianului cu pricina încît respingem cu hotărîre supoziția că materialele ar fi redactate tot de Cristoiu.

Dar să ne reîntoarcem în cele din urmă la dumnealui și la materialele pe care le semnează pentru a ne forma o părere cît mai apropiată de adevăr.

Trebuie să mărturisim că urmărim de mult scrisul respectivului publicist, că în perioada postrevoluționară am avut năzdrăvănia de a vedea cam în ce ape se scaldă acest domn cunoscut înainte de decembrie '89 de un grup restrîns de cititori ai "Suplimentului Literar al Scînteii Tineretului".

Ceea ce te izbește încă din primul moment în scrisul Cristoiu este ușurința și fluența cu care își comite materialele. Dacă nu ai ști că te afli în fața unui text scris, ai crede, și pe bună dreptate, că te aflii pe terasa unei cafenele, într-o după-amiază de toamnă tîrzie, la o șuetă politică atît de dragă bucureșteanului.

Mai apoi, identifici cu ușurință în scrisul lui Cristoiu marea sa disponibilitate opțională. De unde și meandrele, schimbările de poziție, fulminatele retractări care fac deliciul cititorului mediocru și provoacă o firească repulsie cititorului trecut de cele șapte clase primare.

În sfîrșit, dînsul este în fibra sa intimă un comunist, un om de stînga, toate eforturile sale de primenire, de aliniere la vremurile noi sînt stîngace, ușor previzibile, lipsite în orice caz de credibilitate.

Ce rezultă din toată această enumerare: o perfidie remarcabilă, un pragmatism abil disimulat, o permanentă duplicitate, o plenară lipsă de scrupule.

Așa stînd lucrurile poate fi, sau mai poate fi "Evenimentul Zilei" un cotidian de opoziție? Esențialmente nu! Deoarece cel care îl conduce a fost crescut ani în șir la școala celei mai jegoase obediențe, a unei fățărnicii fără seamăn și a unui dispreț față de orice valoare morală. Or, după o atît de îndelungată ploconire, după o atît de abjectă fugă după avantaje, de unde să apară cea mai firavă brumă de conștiință?

Nu ne-am fi oprit poate asupra acestei personalități profund maligne dacă nu am avea de a face cu un pericol pus în pagină în mod pervers și abil. Atunci cînd sute de mii de români citesc această gazetă, trebuie să îi prevenim de pericolul ce îi paște.

Căci, în cele din urmă, "Evenimentul Zilei" este clar un ziar al puterii, o unealtă deghizată a Cotrocenilor.

În spatele crimelor, violurilor, scandalurilor de tot felul se află dorința de a manipula în mod grotesc opinia publică românească.

Viorel Gană

Afară cu imigranții !

Odată cu democrația ne-a mai căzut pe cap și o altă pacoste: urgia veneticilor. Vin turcii, vin arabii, vin somalezii, vin chinezii, vin toate stîrpiturile orientului. De-ar veni și-ar pleca curînd, dar ei vin să rămînă, să deschidă buticuri, să facă comerț cu arme și droguri, să ne spurce fetele, să ne fluture pe la nas banii lor murdari, proveniți din speculă și crimă. Fără Dumnezeu și fără patrie, plini de boli și de vicii, toți acești imigranți străini ne invadează orașele, ne strică rosturile strămoșești, ne barbarizează limba și încearcă, precum niște stăpînitori, să ne scimbe destinul.

Toate restaurantele au căpătat mirosul lor, pretutindeni auzi numai muzică arăbească, la tot pasul te lovești numai de marfă turcească, la fiecare colț pîndește un colorat care schimbă valută. Poliția e timidă, armata nu se bagă, românul înjură în gînd și trece mai departe. În Germania sînt șase milioane de imigranți. Acolo, însă, s-a mișcat ceva. Tinerii au luat atitudine. Autoritățile au trecut imediat la expulzări masive. Guvernul nostru ce mai așteaptă ? Vrea mișcări de stradă, vrea mitinguri, vrea marșuri eliberatoare? Le va avea, cu siguranță, dacă nu va pune capăt acestei colonizări mascate, acestor puhoaie păgîne care se revarsă peste neamul românesc.

Noile generații nu mai suportă promiscuitatea mahalalei, nu mai rabdă umilințele provocate de acești venetici ce ne sufocă spiritul național. Tinerii își doresc ordine, iar, dacă nu vor fi ajutați și înțeleși de autorități vor face ei singuri ordine cu mintea și brațul lor. România este a românilor, iar nu a străinilor veniți aici cu gînd viclean și mînă apucătoare !

Constantin Manta

Țigănia distruge România

Aduși legați de căruțele invadatorilor, lîngă urși și maimuțe, vînduți cu șatra mai marilor pămîntului, robi cu psihologie de robi, veșnic revoltați împotriva unei tiranii inexistente la români, țiganii au devenit o adevărată plagă pentru poporul și statul român. Hoți și criminali, membrii acestei etnii se înmulțesc în neștire, copleșindu-ne prin număr și, mai ales, prin tupeu, obrăznicie și iresponsabilitate socială.

Nu există localitate, mai ales în sud, unde să nu figureze pe harta psihologică a românilor un cartier sau un cătun numit țigănie. Copiii noștrii, ajunși la școală își însușesc țigănia în comportament și limbaj. Țigănia a devenit un mod de a trăi, a gîndi, a acționa. Cît despre deformarea imaginii României în lume, pot depune mărturie mîncătorii de lebede de la Viena și pirandele care au luat calea prostituției la Istambul, nemaivorbind de expulzații noștrii bruneți care au invadat Germania în căruțe, speriind copiii din toate landurile cu fustele lor creț, cu cerșetoria ori cu jaful.

Precum Iorga, în alte vremuri de cumpănă, în fața acestui pericol, nu pot decît să strig. "Popor român, mă tem pentru tine !"

Miron Crăciun

Politicianismul

Între partide nu există nici o deosebire. Numai forma și interesele personale le deosebesc. Partidele sînt niște cete de ambițioși ce se luptă între ele pentru pradă. Numai lupta pentru neam și idealurile lui este blîndă, cuvincioasă și nobilă. În ea poate fi pasiune, dar nu patimă oarbă și josnică.

Lumea politicienilor trăiește în lux, în petreceri scandaloase și în imoralitate pe spinarea unei țări demoralizate. Politicienii și agenții lor au nevoie de bani; bani pentru petreceri, bani pentru voturi, bani pentru cumpărarea cunoștințelor omenești. Corupția se va întinde și va cuprinde pe toți de la portar la ministru. Oricine va avea bani, va putea să-i cumpere pe acești monștrii și prin ei țara întreagă. Acesta este politicianismul.

Dezinteresarea în luptă se opune politicianismului care vizează interesul personal. Organizarea tineretului va rezolva problema politicianismului care va fi condamnat la moarte prin inaniție. Lozinca generațiilor tinere trebuie să fie: "nici un tînăr nu va mai intra pe poarta vreunui partid politic ! Acela ce se va duce e un trădător al generației sale și al neamului".

Corneliu Zelea Codreanu

Uneltirile ocultismului

Prin mulțimi de veacuri, poporul român și-a dovedit marea sa evlavie creștină. Epoca năvălirii barbarilor închinători la idoli de lut nu a putut să înăbușe, pe meleagurile românești, ardoarea dragostei pentru Hristos. Semnul luminos al crucii a fost scutul nostru așezat în fața săbiilor încovoiate care au vrut să impună Coranul. Dacă mai în vecinătatea timpurilor noastre s-au făcut încercări mîrșave, sub ipocritul stindard al "libertăților democratice", de a ne stinge credința străbună, întotdeauna s-au ridicat glasuri de bărbați ai neamului care au sărit în apărarea ei.

Se trîmbițează în ultima vreme că decembrie '89 a marcat sfîrșitul ateismului în România. S-a discutat aprins despre necesitatea reintroducerii în școli a lecțiilor de religie. S-au înaintat memorii, s-au propus proiecte de lege. Toate acestea n- au fost, însă, pe placul celor care știau că lovind în ortodoxie, lovesc în propășirea neamului. Ca o consecință a acestor planuri oculte s-a trecut, cu sprijinul mass-mediei, la o nerușinată campanie de denigrare a unor înalți prelați. Religiozitatea a fost coborîtă la rang de reportaj, în schimb, pe tejghele au apărut tot felul de horoscoape iar citirea în stele s-a încetățenit în coloanele tuturor ziarelor finanțate de interese criminale. Sfînta scriptură interzice astfel de denaturări ale rosturilor cosmice. În locul nădejdii în dreapta pedepsire ori răsplătire a lui Dumnezeu, suntem momiți cu ovreiașul Nostradamus.

Toate aceste porniri anticreștine trebuiesc să fie cu desăvîrșire nimicite. În folosul neamului și al credinței noastre străbune.

Ioan Solomon

OFENSIVA ROMÂNISMULUI

Țiganii, un pericol național

Evenimentele din decembrie au redimensionat o problemă lăsată în suspensie pe vremea lui Ceaușescu, și anume problema țiganilor din România. Încă de la început cîteva remarci sînt necesare pentru perceperea detaliată a acestei probleme de interes național. Sînt în joc două aspecte. Primul, și poate cel mai revelator este aspectul economic. Un lucru se constată cu pregnanță în ultima vreme și anume: reacția deosebit de negativă a românilor față de numărul enorm de mare de îmbogățiți din rîndul țiganilor. Totul se desfășoară pe fundalul unei pauperizări, cu consecințe incalculabile, a românilor.

Acesta este un prim aspect, al doilea ar consta în aceea că țiganii ca minoritate își impun stilul de comportament, că ei încearcă tot mai mult să își impună normele de viață populației majoritare care o constituie românii. Or comportamentul social al țiganilor tinde tot mai mult să facă brese adînci, să se asimileze în mod perfid în comportamentul populației românești care se "țigănește". Țiganii la noi sînt tot mai mult percepuți ca o etnie dominantă. Dacă lucrurile stau așa, este imperios necesară o intervenție radicală, o stopare a acestor fenomene prin mijloace adecvate.

Este de reținut faptul că nu ne aflăm în fața unui fenomen izolat, că după prăbușirea comunismului în țările Est Europene, în aceste state s-a instalat o gravă criză de identitate care nu ne-a ocolit nici pe noi.

Comunismul în versiunea sa românească a ultimilor ani a favorizat foarte mult această etnie. Este știut că țiganii s-au adaptat mult mai bine la condițiile subumane în care a trăit societatea românească din 1970 încoace; deasemeni la ei s-a putut constata o explozie demografică. În toți acești ani imaginea țiganului a cunoscut o evidentă duplicitate, duplicitate care a luat proporții îndeosebi după decembrie '89. Avem astfel țiganul sărac, fără posibilități materiale notabile, țiganul oropsit și disprețuit chiar de membrii etniei sale, și, pe de altă parte avem imaginea țiganului îmbogățit peste noapte, superior nouă social și economic, țiganul care afișază un lux strident și obraznic, pe care românul cinstit și muncitor nu și-l poate permite.

Această stare de lucruri face să sîngereze o rană deschisă iar evoluția de ultimă oră a unei părți a acestei etnii a condus la justificate ieșiri necontrolate ca cele din localitatea M. Kogălniceanu și de la Bolintin. Românii din aceste două localități exasperați de jafurile și tîlhăriile nenumărate la care îi supuneau de ani de zile țiganii au vrut să își facă singuri dreptate comițînd acte iresponsabile - deși justificate - care au dus la încălcarea flagrantă a legilor.

Evident că și în cadrul acestei etnii pot fi făcute diferențieri notabile, diferențieri pe care chiar țiganii le fac primii în speranța că astfel imaginea lor se va ameliora.

La noi, tradiționalul statut al țiganilor era unul de inferioritate cu inerente dar rare conflictualități mai mult sau mai puțin neglijabile în cadrul unei conviețuiri și limite reciproc acceptabile. În prezent însă asistăm la o răsturnare accelerată a statului țiganului. Dintr-odată țiganii prin anumiți reprezentanți ai lor, sînt pe cale de a răsturna acest statut liber consimțit. Asistăm consternați că brusc ei au devenit "noii magnați", din periferici pînă mai ieri au devenit peste noapte "centrali" cu pretenții și ifose inacceptabile. Aici se întîmplă două lucruri care pot deveni deosebit de periculoase în foarte scurt timp. Reușita lor economică este foarte prost văzută de noi, iar expunerea ei ostentativă care a devenit o regulă va aprinde cu siguranță scînteia unor conflicte interetnice.

Problema țiganilor a devenit acută iar dacă sub dictatură această problemă era ecranată cu grijă acum ea a devenit una de prim ordin pe scena socială a României. Din păcate țiganii au ajuns în ultimii ani să deterioreze și imaginea externă a României. Cazul german este cel mai relevant în acest sens iar urmările lui rămîn incalculabile. Occidentul ca și instituțiile de acolo au astăzi la îndemînă două imagini: cea a țiganului sărac și, pe de altă parte, imaginea românului asimilat cu țiganul, privit ca exponent al unei nații necivilizate, murdare, leneșe. Această dublă percepție poate fi corectată numai cu măsuri radicale iar delimitarea netă de țigani trebuie să devină un imperativ al momentului actual. Nu ne putem permite în nici un fel asimilări ce pot duce la imagini peiorative de dragul respectării unei mari cacialmale care se numește: Drepturile Omului. Datorită unor caracteristici date, ereditare, genetice, țiganii care sfidează cu agresivitate toate normele

sociale se delimitează ei însuși de standardele lumii civilizate cu toate consecințele ce decurg de aici. Predeterminarea rasei lor, în fața căreia nu mai e nimic de făcut, nu poate constitui decît motivul pentru care devin încă de la naștere periculoși pentru societate.

Explozia demografică este iar un motiv de îngrijorare deoarece necontrolată ea poate avea, în timp, consecințe catastrofale.

Ne aflăm, în problema țigănească, la o mare răscruce, trebuie să dăm dovadă de înțelepciune, fermitate și radicalism dacă nu vrem să punem în pericol însăși ființa națională a neamului nostru.

Ion Luca

Clasici ai dreptei românești

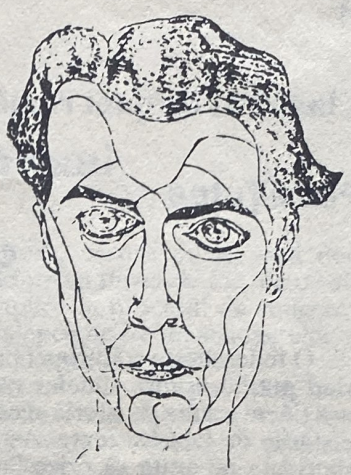

Mircea Vulcănescu *(1904-1952) filozof, sociolog și economist. Unul dintre teoreticienii "tinerei generații" de după primul război mondial, el a fost un apropiat al cercurilor de dreapta în perioada interbelică, ajungînd subsecretar de stat în guvernul Antonescu. Lucrările sale de referință, "Omul românesc", "Ispita dacică", "Dimensiunea românească a existenței", propun o interesantă perspectivă asupra perenității ființei naționale într-o epocă în care cosmopolitismul și politicianismul erau cărțile de vizită ale guvernărilor liberale ori țărăniste. Pentru meritele sale, pentru contribuțiile excepționale în filozofia și sociologia românească, M. Vulcănescu a fost "răsplătit" de comuniști cu opt ani de temniță grea. A murit în închisoarea de la Aiud. Acum spiritul lui se află, din nou printre noi.*

Mircea Vulcănescu despre Mișcarea legionară

În Mișcarea Gărzii de Fier au venit să fuzioneze, cu timpul, cel puțin trei straturi diferite: grupul mic al conducătorilor de la început, provenit din extrema dreaptă a mișcării studențești, apoi grupul mai mare, al micii burghezii încercate de concurența evreiască, și-n sfîrșit, grupul și mai larg al muncitorimii, atrasă de tendințele sociale (...) ale mișcării. Acestor trei grupuri le-ar mai trebui adăugat și grupul răzleț al aristocraților și intelectualilor, nemulțumiți de poziția lor în societate, căutători ai unei noi așezări a lor în cadrul națiunii. Fiecare din aceste grupuri și-a păstrat fizionomia lui morală particulară și obiectivele proprii, în mișcare, scoțînd-o pe nesimțite din făgașul ei inițial și îndemnînd-o, cu sau fără voia conducătorilor ei, spre orientări pe care aceștia nu le bănuiau la început.

Primul grup, antisemit din convingere și sentiment, provenea din mișcarea cuzistă. Era format mai ales din tineri moldoveni și cîțiva ardeleni înrudiți cu ei. Era grupul romantic, nutrit de ideile vechiului naționalism de la 1910, format într-o ideologie idealistă și în disciplină militară. Voluntari ai celuilalt război (...), idealizînd viața eroică a domnilor luptători și a haiducilor de odinioară, trăind în Moldova în contact intuitiv cu ostilitatea evreiască compactă și agresivă, pe care numai cei care au copilărit acolo au putut-o cunoaște direct în tot ceea ce avea ostil aspirațiilor românești, la o vîrstă cînd sensibilitatea creează cutele și categoriile fundamentale ale ființei interioare (...).

Reacționari în fond, porniți dintre țărani, sau din mica burghezie, asistînd la destrămarea sufletului românesc în fața invaziei civilizației apusene, băieții aceștia își juraseră pe băncile facultății să reziste ispitei occidentalizante și să-și facă din valorile fundamentale ale lumii românești criteriu de judecată și de trai. Îmbrăcau port țărănesc, manifestau pe străzi împotriva străinilor, se adunau să colinde împreună, cîntînd prin sate și prin păduri, visau la arcașii dacilor, ori la ai lui Ștefan și, la nunți, apăreau cîteodată prin sate cu alai, călări pe cai albi (...). Grupul acesta a crescut în organizațiile studențești pe care le-a cucerit treptat din 1923 - 1924, formînd un nucleu activ, care, mai tîrziu, s-a rupt în două. De-o parte s-au strîns cuziștii care au alcătuit așa-zisa "generație de la 1922", hotărîtă să facă politică de compromis alături de Octavian Goga. De altă parte au rămas "gardiștii", minoritate omogenă și compactă, hotărîtă să facă politică de "puri", oricît de mici le- ar fi fost sorții de izbîndă. Ideologia lor se adîncea. În istoria contemporană a României, rolul lor va fi fost asemănător cu acela al "coastelor de fier" ale lui Cromwell, ori cu al iacobinilor din revoluția franceză. E ciudat de urmărit etica specială a acestor grupuri studențești naționaliste (...). În jurămîntul lor de credință către mișcare, ei aflau nu numai o nădejde de a participa la viață, dar și o putere lăuntrică de rezistență la ispitele din jur, care le dădea liniște și temei. Dacă n-aveau ce mînca, ei nu se văitau și nu furau, ci prefăceau lipsa lor în post negru, închipuindu-și că postesc pentru idealul lor. Un entuziasm special, un fel de fanatism, amestec ciudat de iubire și de ură, cuprinsese acest tineret, ce se credea luat sub aripă de arhangheli.

Acestei mistici i se datoresc, cred, actele de eroism, cîteodată cugetat, cîteodată necugetat, pe care le-au făcut unii dintr- înșii plecarea lor la luptă pentru cruce, sau pentru judecata dumnezeiască, ori hotărîrea de a se jertfi pentru ce li se părea că este idealul. Dar tot acestei mistici se datoresc și actele de cruzime, de răzbunare intransigentă care au înfiorat societatea românească și care au dezlănțuit apoi, prin prostia conducătorilor politici ai țării, represalii în același stil, represalii care n-au făcut decît să-nvenineze răul.

La acest grup au venit să se adauge, cu vremea, elementele micii burghezii, care suferea, cum am mai spus, concurența cruntă a evreilor în viața ei profesională. Această pătură era deosebită de cea dintîi. Formată din mici negustori, meseriași, funcționari, avocați, medici, ingineri, etc., ea urmărea un scop deosebit de acela al promotorilor mișcării. Dar se întîlnea cu ei în obiectivele imediate ale luptei. Pătura aceasta a adăugat un radicalism realist idealismului radical al primei pături și i-a dat contact cu categoria socială cea mai dinamică, dar și cea mai plastică a societății românești: mahalaua. Ar fi interesant de urmărit sforțările făcute de sîmburele inițial al mișcării ca să disciplineze această nouă pătură și s-o aducă la scopurile și la viziunea ei printr-o tehnică politică ce semăna mai mult cu o asceză decît cu un program de partid.

Al treilea grup adăugat mișcării era grupul muncitoresc, în care Garda de Fier pătrunsese mai ales în ultima vreme. Garda venise mai întîi în contact cu el, combătîndu-l, primele ei manifestări în acest mediu avînd un caracter net anticomunist. La aceste trei grupuri ar fi de adăugat un al patrulea grup. Acela al elitelor intelectuale și sociale atrase de perspectivele politice ale unei ascensiuni sau restaurări repezi. Feciorii de neamuri mari, care prin sărăcia neamurilor lor, în urma intrării societății românești în faza burgheză, își pierduseră însemnătatea socială și funcțiile corespunzătoare trecutului lor, aspirau să redobîndească, prin mișcare un rol social care, pentru unii, mergea pînă la restaurarea domniilor pămîntene. La fel, băieți de talent, dar fără părinți influenți, sperau să ocolească, prin mișcare, stagiile cerute spre a răzbi în organizațiile locale ale partidelor istorice. Și tot așa, industriași, profesioniști liberi, profesori, aventurieri chiar, toți cei ce se socoteau nedreptățiți de unii sau de alții (...) priveau spre mișcare ca spre o matcă firească a eforturilor lor de a ajunge. Pe aceștia, mișcarea îi accepta ca simpatizanți, dar, temîndu-se de oportunismul lor, le punea stagii lungi și le cerea dovezi grele de credință, a căror împlinire crea cu timpul, între ei și mișcare, o comunitate de eforturi și de amintiri care-i închega împreună. Legătura devenea indisolubilă în clipa în care prigoana fără discernămînt a stăpînirii îi solidariza unii cu alții, pe viață și pe moarte, în îndurarea întemnițărilor, schingiuirilor și silniciilor de tot felul la care erau supuși.

Clasici ai dreptei românești

PetreȚuțea

Suveranitatea poporului român

O federalizare a Europei prin crearea unui superstat, avînd putere asupra statelor naționale, nu este posibilă, dacă ținem seama de istoria acestui zbuciumat continent și de stările de fapt existente. Astfel, rațiunea sănătoasă și experiența ne arată că orice limitare a suveranității este sterilizantă, popoarele considerînd suveranitatea lor, condiția esențială a desfășurărilor istorice creatoare.

Suveranitatea poate fi desființată, prin puterea armelor unui cuceritor, sau limitată, prin exercitarea unei tutele oarecari. Experiența istorică ne arată că atît forțele cuceritoare, cît și cele tutelare sînt mișcate de interese egoiste, situate în afara ordinei morale.

Gustav Adolf, regele suedezilor, a definit, a definit suveranitatea în acești termeni: între corona mea și Dumnezeu nu este nimic. Cînd între coroana mea și Dumnezeu s-a interpus spada cuceritorului, a încetat suveranitatea.

Pentru a potoli poftele cuceritorilor lacomi de spații și de bunuri, cît și poftele acelor puteri înclinate să exercite un control tutelar, trebuie să se realizeze o suveranitate reală.

Nu cunoaștem altă suveranitate,decît aceea garantată prin capacitatea de autoapărare, împletită cu un sistem de alianță bine gîndit și clădit.

Nimeni nu este înclinat să garanteze suveranitatea altuia din generozitate,sau să încheie alianțe cu popoare dezarmate, sau înclinate să se dezarmeze. Sînt cîteva formule curente pacifiste, ca: înțelegere regională, pentru pacificarea anumitor zone geografice, denuclearizarea anumitor spații, incompatibilă cu ideea de suveranitate.

Înțelegerile zonale pot avea o valoare economică și culturală, dar nu sînt chemate să apere suveranitatea, aceasta putînd fi apărată prin puterea militară proprie și prin alianțe cu puteri care au șansa cea mai mare a victoriei, într-un conflict armat.

Cînd este vorba de suveranitate, trebuiesc judecate mai adînc problemele politicii externe, legate de ideologie, ale cărui seducții pot fi înșelătoare. În ultimă analiză, popoarele au de apărat, în relațiile lor externe, în primul rînd interesele lor vitale, și în al doilea rînd idei.

Problema denuclearizării unor spații, în vederea realizării unui climat de destindere internațională,necesar organizării păcii mondiale, această formulă fragmentală, dacă nu ne înșelămde proveniență britanică, este fructul șireteniei și duce la împărțirea injustă a lumii în bucăți.

Pacea trebuie gîndită ca un tot inseparabil, altfel oamenii de bună credință cad pradă șireților, care-și rezervă privilegii de monopol politic, rezultate din dreptul lor la înarmare nelimitată, cu toate armele vremii noastre. Și României i se pun aceste probleme.

Ea trebuie să rezolve problema suveranității și autonomiei în mișcări, pornind dinlăuntrul în afară, adică, acceptînd sau cursa înarmărilor atomice, dacă este în stare să participe la ea, sau dezarmarea atomică generală.

Marile puteri, lăsate să continuie cursa înarmărilor tomice, sînt înclinate să se organizeze în sisteme autarhice, construite solar, prin sateliți, mărind astfel tensiuneainternațională și creind astfel premisele războiului viitor, izvorîte din competiția pentru spații cît mai întinse.

Ori se înarmează toți, nelimitat, la nivelul tehnicii actuale, ori dezarmează toți. Împărțirea lumii, în zone privilegiate, nu constituie o garanție pentru suveranitatea popoarelor, iar discriminările rezultate din acest fel de a gîndi sînt supărătoare și dăunătoare.

Spre nenorocirea speciei om, în stadiul actual, războiul n-a încetat să fie considerat de oameni și popoare ca funcțiune naturală a statelor suverane.

Subliniem, cu toată energia, principiul suveranității naționale, exprimat de statul național, pentru că de el depind: libertatea, demnitatea, prosperitatea și fericirea poporului român.

În funcție de el, se rezolvă problemele securității externe, adică, problemele păcii și războiului în primul rînd problema puterii noastre armate, problemele religioase șimorale, problemele politice și sociale, problemele economice și anume: ale politicii agrare, industriale, ale meșteșugarilor, monetare și bancare, ale comerțului intern și extern și, în sfîrșit, problemele de politica culturii, în care universalul, oglindit, în operele de știință, de artă și tehnică, se împletesc în permanență cu naționalul.

Suveranitatea și independența națională ne arată dacă ctitoriile române poartă pecetea geniului național, așa cum spune Eminescu. El spune că românii au creat acest stat și tot ei au interesul să-l conserve și să-l desăvîrșească.

Material inedit din arhiva d-lui Constantin Radu-Maria

Politica externă

România poate impune pacea în Balcani

Asupra conflictului din Jugoslavia, România s-a pronunțat. El poate și trebuie să fie închis prin acțiuni politice concertate ale tuturor statelor din zonă și e de presupus ca țara noastră să devină principalul factor de conciliere între sîrbi, pe de-o parte, și croați și bosniaci, de cealaltă parte.

Rațiunile care așază țara noastră în locul privilegiat de a acționa benefic în soluționarea păcii, după ce planurile marilor puteri au înregistrat un eșec diplomatic lamentabil, sînt de ordin geopolitic, istoric și nu în ultimul rînd economic.

Conflictul jugoslav a adus țării noastre mari prejudicii economice. Peste un miliard de dolari ne-a costat aplicarea embargoului pe Dunăre, mai mult decît pe Bulgaria și Ucraina la un loc, țări, deasemenea, riverane. Iată motivul principal care impune intervenția de urgență a României în împăcarea principalilor noștri parteneri comerciali aflați în acest război fratricid distrugător, cu pericolul de a se extinde nu numai în Balcani, ci chiar în întreaga Europă.

De altfel, cancelariile principalelor state apusene s-au convins, în sfîrșit, că România, pînă de curînd neluată în seamă, este principalul factor de stabilitate între imperiul sovietic de la răsărit în, deocamdată, liniștită destrămare și confederația jugoslavă în dureroasă și definitivă ruptură. Iată un al doilea motiv care pune România în postura de a fi un factor de decizie politică în spațiul Balcanic.

În fine, România este singura țară balcanică care nu numai că n-a avut nici un conflict militar cu Jugoslavia ci, dimpotrivă, se poate spune că destinul său istoric s-a împletit în principalele momente ale edificării ei naționale cu destinele popoarelor de la sud și sud-vest de Dunăre. Relațiile de într-ajutorare și prietenie cu aceste popoare s-au consolidat de la un secol la altul, începînd încă de la apariția primelor state românești și pînă în clipa de față. Sînt relații istorice care nu pot fi rupte fără primejdia însingurării noastre în fața amenințărilor, tot istorice, ale rușilor, de la răsărit și ale ungurilor, de la apus.

De aceea unele voci, cum ar fi aceea a ziarului "Cotidianul", care cere o intervenție armată a americanilor în conflictul jugoslav ni se par nu numai iresponsabile, dar și primejdioase pentru țară. Să nu cunoască, oare, doamna Doina Bîscă, editorul ziarului "Cotidianul", că bunele noastre relații cu sîrbii, cu celelalte popoare din Balcani sînt consfințite de lupta noastră comună împotriva imperiilor otoman, austro-ungar și rusesc? Să nu știe, oare, că singurul moment de deteriorare a relațiilor noastre cu popoarele din Jugoslavia, altfel neschimbate de la Mircea cel Bătrîn și pînă azi, s-a datorat numai conducerii kominterniste evreiești instituită de Ana Pauker și Iosif Chișinevski? În fine, să nu știe că politica partidelor noastre de tradiție, național liberal și național țărănist, al cărui membru pretinde că este, a fost neabătută în a nu sacrifica bunele noastre relații cu sîrbii, chiar în condițiile în care țara era atrasă în sfera de interese a Germaniei hitleriste?

România este chemată azi să joace un rol politic de prim rang în această regiune a Europei supranumită "butoiul cu pulbere". Oamenii noștri politici, oamenii noștri de stat au de îndeplinit o misiune delicată și dificilă, de a împăca ceea ce pînă acum pare de neîmpăcat, de a reuși acolo unde diplomația nerealistă a marilor puteri nu a putut avea sorți de izbîndă.

Aplicarea rezoluțiilor Consiliului de Securitate și ale altor organisme internaționale, fără distincție și fără discernămînt ar pune țara în postura de executant fără voință proprie și fără conștiință politică. De altfel, România nu poate să facă abstracție de tradițiile sale politice și să facă jocul intereselor altora, cărora nu le pasă dacă Dunărea se va transforma într-un fluviu de foc. Pe de altă parte, ea trebuie să se implice în procesul de stingere a conflictului jugoslav cu înțelepciune și simț al nuanțelor, cu realism politic și în spiritul dreptului națiunilor.

Rămîne de văzut dacă oamenii noștri politici de azi se vor ridica la înălțimea celor de ieri. A unui Titu Maiorescu, care, ca prim ministru, a avut un rol decisiv la semnarea tratatului de pace de la București, ce încheia al doilea conflict balcanic din 1913.

Constantin Radu-Maria

Cum poate fi alungat generalul Lebed?

Într-un interviu acordat cotidianului Izvestia, generalul Aleksandr Lebed a declarat că în ziua în care va fi hotărîtă retragerea Armatei a 14-a din Transnistria, el va trebui să se pregătească serios de război.

Pînă de curînd, generalii ruși care stăpîneau imense teritorii ale țărilor "prietene" și "frățești" luptau vîrtos pentru pace, acum, cînd trebuie să le părăsească, se pregătesc de război. Și unde șicum, Dumnezeu, ar putea să plece, de vreme ce – vorba generalului Lebed, căruia nu știm ce să-i admirăm mai mult, cinismul sau sinceritatea – în țările unde încă mai hălăduiesc, viața este mai ieftină? O vorbă care arată fraților noștri moldoveni adevărata cale politică pentru reala lor independență.

Generalul cunoaște, desigur, mai bine decît noi ce s-a întîmplat cu marea armată sovietică din fosta Germanie de est. Îi este proaspătă în minte cruda viziune a unei armate în plină dezorganizare cu soldați, care, după ce și-au vîndut echipamentul, au ajuns să cerșească la marginea drumurilor, înainte de a fi culeși și transportați în locurile lor de baștină. De ce s-a ajuns într-o astfel de situație? Pentru că marca Germaniei de vest înlocuise rubla.

Viața e mai ieftină, desigur, acolo unde încă mai stăpînește rubla, chiar așa, devalorizată cum se află astăzi, de aceea, frații noștri de dincolo de Prut nu au decît o singură alternativă, de a se descotorosi de ocupanți, trecerea cît mai repede la emisiunea de monedă proprie, cu sprijinul și girul Băncii naționale a României. Căci oricît de avariată este moneda noastră națională, ea nu a atins cota de cădere a rublei și e de sperat ca în perspectivă și pe termen scurt moneda noastră să se întărească, cu condiția ca forțele politice sănătoase de la noi să ia cîrma țării.

Unificarea monetară urmată de intrarea Republicii Moldova împreună cu țara mamă, România, în C.E.E. și în N.A.T.O. ar fi următorii pași care l-ar face pe generalul Lebed să reflecteze mai serios asupra necesității de a părăsi necondiționat Moldova. De altfel, vechiul proverb românesc spune: Dacă-i dai nas lui Ivan, el se suie pe divan. Suit pe divan, generalului Lebed trebuie să i se mai scurteze din nas. Ca rus el e purtătorul caracterului nației sale care nu cunoaște alt drept decît dreptul forței. Să-i facem pe ruși să ne respecte devenind mai puternici, măcar prin sistemul nostru de alianțe. Turbulentul și nerespectuosul Ivan va fi obligat atunci să ne arate nouă și lumii întregi maniere de marchiz.

C.R.M.

Politica externă

Noua ordine mondială sau cum vor dispărea națiunile

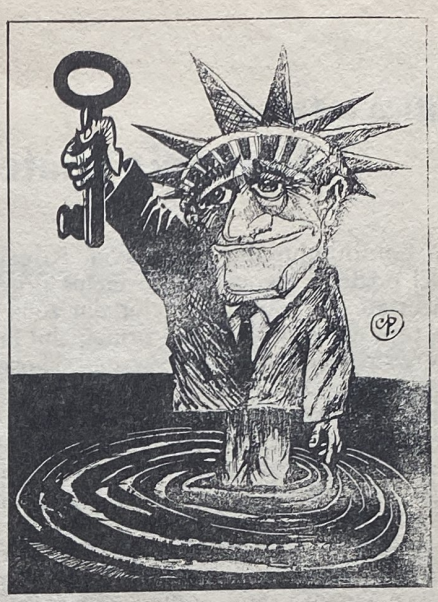

George Bush a plecat de la Casa Albă, locul lui fiind luat de tînărul democrat Bill Clinton care încă de la începutul mandatului se vede nevoit să se confrunte cu probleme internaționale deosebit de complexe.

Pe primul plan stă desigur problema angajări sau nu în Balcani. Aici există pericolul transformării războiului jugoslav într-unul balcanic și mai apoi într-unul european. Vina nu poate fi aruncată în nici un caz numai pe sîrbi căci în egală măsură croații și musulmanii recurg la măsuri ce sînt intolerabile în Europa de azi. Consecințele inprevizibile ale prăbușirii comunismului trebuiesc reduse încă din fașă pentru a preîntîmpina o conflagrație în această zonă deosebit de fierbinte. Statele Unite nu trebuie să uite că poartă o responsabilitate enormă: marea vînzare de la Ialta. Speranța poate fi găsită în actualul context geopolitic numai în extinderea asupra Estului a ordinei politico-morale a Vestului pe fondul unui ajutor economic bine cumpănit. Desigur ecuația are multe necunoscute în primul rînd în ce privește Uniunea Sovietică. La ora de față situația de acolo este extrem de gravă iar lupta dintre comuniștii lui Ruslan Hazbulatov și reformiștii lui Boris Elțîn se acutizează de la o zi la alta. De rezultatul acestei confruntări se leagă foarte multe lucruri căci excaladarea forțelor ultranaționaliste din fostul U.R.S.S, tipică consecință a prăbușirii comunismului, poate oricînd azvîrli lumea în focul unui nou război. Pe agenda politică externă aceasta trebuie să fie "prioritatea priorităților" pentru Clinton. Abordarea problemei dintr-o perspectivă simplistă fără cuantificarea forțelor esențiale aflate în acțiune și fără o strategie precisă de urmat ar putea conduce la un eșec total.

În Africa după "Redarea Speranței" din Somalia lucrurile par să se fi liniștit astăzi, rămînînd pe rol doar lupta dintre Mobutu și adversarul său. Conflict local nesemnificativ.

În schimb, Golful datorită petrolului și a presiunii demografice exercitate de popoarele Orientului Mijlociu asupra Europei de Sud se menține pe un loc important al desfășurării politice. Fundamentalismul islamic din regiune se dovedește o problemă alarmantă pentru lumea occidentală și asta cu atît mai mult cu cît ea antrenează Israelul aliatul tradițional al Americii. Criza de pe aceste meleaguri pare a fi controlată dar umilințele și frustările la care statul evreu continuă să supună popoarele islamice trebuie să fie o chestiune alarmantă atît pentru occident, cît, mai ales, pentru Clinton și echipa sa. Orientul Mijlociu poate oferi diplomației americane prilejul operării unei schimbări fundamentale de atitudine.

Asia nu cunoaște la ora de față confruntări sîngeroase de amploare, excepție fiind numai Cambogia șantajată de khmerii roșii tolerați din păcate de Tailanda. De constatat totuși noi și spectaculoase alinieri geopolitice pe fondul expansiunii economice fără precedent a Japoniei și Coreii de Sud. Cum China nu dă semne majore de schimbare pe plan politic constatăm numai firave, dar semnificative succese pe tărîm economic, asta mai mult în sud unde a fost permisă introducerea unei forme hibride de economie de piață în paralel cu împroprietărirea țăranilor.

Deci Clinton nu stă chiar pe roze acum la început de mandat, oricum el nu va trebui să uite că locul care contează cel mai mult este tot Europa, o altă Europă decît cea de ieri, o Europă de la Atlantic la Urali.

Acum în această Europă și-a făcut loc o altă idee pe cît de stupidă pe atît de modernă în inconsistența ei cuprinsă într-un singur cuvînt: Maastricht.

Lovită de o violentă lipsă de dimensiune culturală și morală, Comunitatea Europeană și-a găsit o nouă ocupație.

Consecințele acestui plan masonic deși greu de evaluat în clipa de față nu pot fi altele decît cele ce vor să lipsească de conținut tradiționalele valori morale ale națiunilor care au clădit cu trudă și sînge Europa creștină. Dacă pînă ieri aveam în Est internaționalismul proleretar, azi Vestul ne oferă modelul ridicol de făurire a unei noi ordini politico-militare.

Eugen Rotaru

FACEM RECLAMĂ
NUMAI FIRMELOR ROMÂNEŞTI !

ELITA COM 4A SRL

vinde

orice cantitate de lemn în semifabricate şi cherestea, efectuează servicii de vamă, export şi import pentru firmele interesate

Str. Meseriaşilor nr. 1, bl. C 93, ap. 39, sector 6, cod 76804

Bucureşti

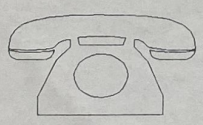

01 6315 444
01 7265 834
01 6282 766

Revista "Noua Dreaptă" apare în Bucureşti sub egida DREPTEI NAŢIONALE, formaţiune politică înregistrată la T.M.B. prin decizia nr. 16/1992.
Toţi cei care simt şi gîndesc româneşte sînt aşteptaţi zilnic, între orele 12^{00} - 20^{00}, la telefonul 7261211.

FACEM RECLAMĂ
NUMAI FIRMELOR ROMÂNEŞTI !

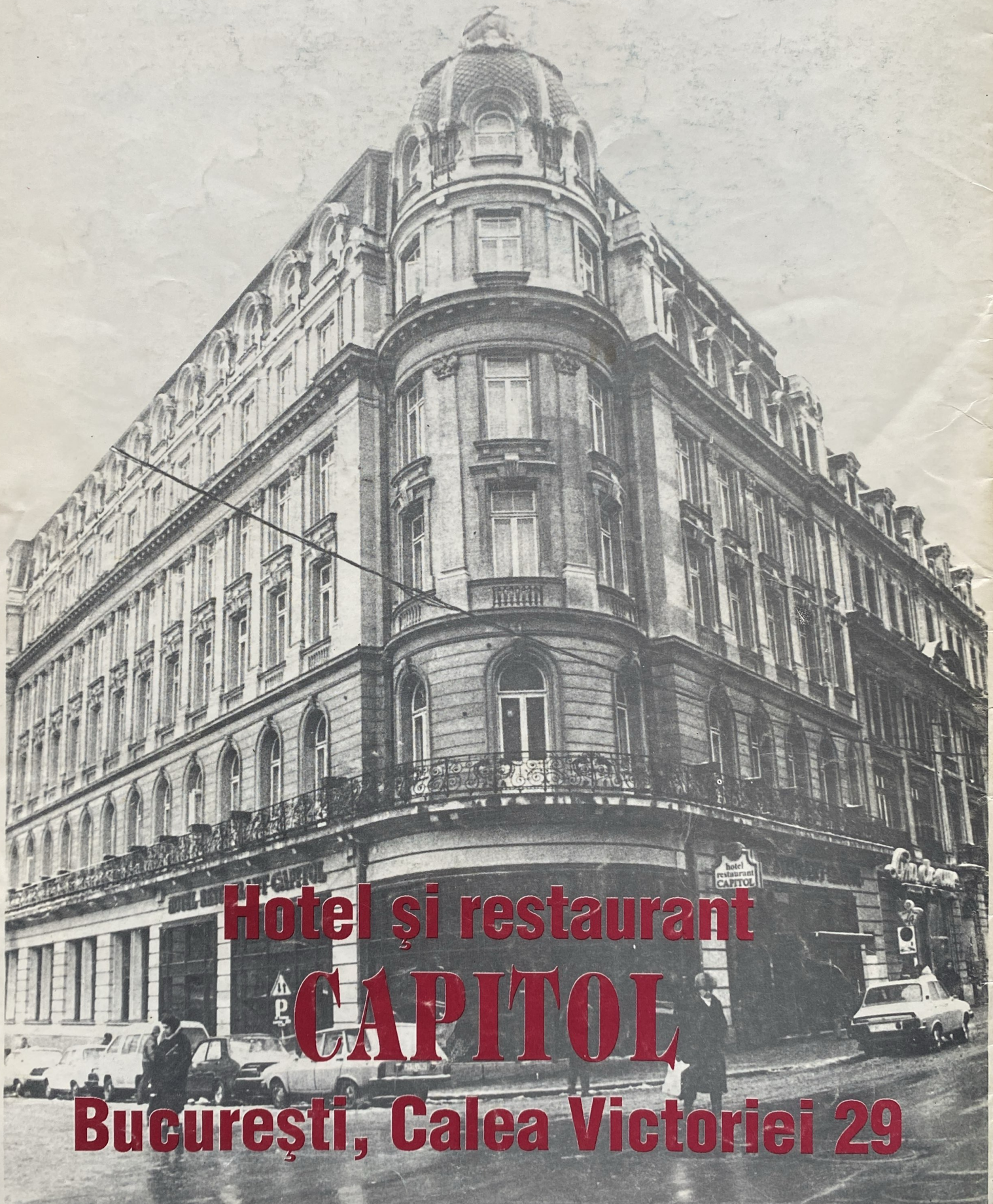

Hotel şi restaurant
CAPITOL
Bucureşti, Calea Victoriei 29

Tipărit la BIANCA SRL

LEI 75